

РЕШЕНИЕ

№ 7275

гр. София, 03.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Снежана Тодорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1437** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208– чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Мар Кал 2018“ ЕООД, представлявано от управителя К. В. Т., срещу Решение 5750/11.12.2023 г., постановено по НАХД № 5250/2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 10-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 575360-F578882/29.04.202 г., издадено от Началник на Отдел „Оперативни дейности“– С. в Централно управление на Национална агенция за приходите, в частта относно правното основание за налагане на административното наказание от чл.185, ал.2 във вр. с ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на чл. 185, ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1 ЗДДС и е намалил размера на наложената за извършено административно нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба Н- 18 от 13.12.2006г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от МФ /Наредбата/ „имуществена санкция“ от 3000,00 лв. на 1000,00лв.

С касационната жалба се иска оспореното решение на СРС да бъде отменено. Твърди, че не са налице отегчаващи отговорността обстоятелства. Навежда доводи, че фактическата обстановка не е изяснена напълно. В АУАН и НП, било налице несъответствие между фактическото описание на нарушението и приложения закон.

Сочи, че от мотивите на обжалвания съдебен акт не се разбира волята на съда, поради което остава неясно изведената необходимост за преквалификация на деянието.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – началник на Отдел „Оперативни дейности“ – С. в Централно управление на Национална агенция за приходите, представлява се от юрк. К., която оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София- град, VI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че „МарКал“ ЕООД стопанисвал търговски обект - сладкарница, находящ се в [населено място], [улица]. На 01.11.2020 г., при извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ПР на ЗДДС, преди да се легитимират проверяващите направили „контролна покупка“ на стойност 4.50 лева, за която не бил издаден фискален бон. При проверката било констатирано, че дневният оборот от монтирания в обекта ЕКАФП, съгласно междинен отчет от ФП е в размер на 72.80 лева, а фактическата наличност в касата на обекта е в размер на 128,47 лв., съгласно изготвен опис на паричните средства. По този начин било установено, че в касата е въведена сума в размер на 55.67 лв., без да се отрази във фискалното устройство чрез операцията „служебно въведени суми“.

Въз основа на извършената проверка бил съставен протокол за извършена проверка № 0454703/01.11.2020 г. В Протокола била отбелязана и т.нар. „контролна покупка“, за която не бил издаден фискален бон. В хода на проверката било установено, че в издадените на 01.11.2020г. документи от фискалното устройство в обекта като адрес на сладкарницата бил посочен адрес „гр. Нови Искър, [улица]“, а не № 255, където реално се намирал обектът. Поради това на 09.11.2020г. управителят на „МарКал“ ЕООД представил на проверяващите фискален бон от 08.11.2020г., за да докаже, че е направена корекция в паметта на фискалното устройство относно адреса на търговския обект и е посочен точният адрес - [населено място], [улица]. В тази връзка бил издаден Протокол за извършена проверка № 0454709/09.11.2020 г.

На 09.11.2020 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № № F578882 срещу „МарКал 2018“ ЕООД за извършено административно нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ, връчен срещу подпис на управителя на дружеството на същата дата. Въз основа на

съставения АУАН било издадено и процесното НП.

За да измени издаденото наказателно постановление СРС е приел, че то е издадено от компетентен орган, като в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Спазени са сроковете по чл. 34 от ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление. От доказателствата по делото безспорно се установявало, че дружеството е извършило вмененото му нарушение на чл. чл. 33, ал. 1 Наредба №Н-18/2006 г. Като е приел, че в АУАН и в НП не е посочено дали процесните 55.67 лева представляват неотразени приходи от продажба или от други действия СРС е счел, че са налице основанията за налагане на имуществената санкция на „МарКал 2018“ ЕООД по чл.185, ал.2, изр.2, вр. ал.1 от ЗДДС. Като е преценил съотношението между отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства и предвид невисоката степен на обществена опасност на конкретното деяние, решаващият състав е счел, че имуществената санкция на „МарКал 2018“ ЕООД следва да бъде определена под средния размер, предвиден в чл.185, ал.2, изр.2, вр. ал.1 от ЗДДС, т.е. 1000 /хиляда/ лева. Доколкото с обжалваното Наказателно постановление на „МарКал 2018“ ЕООД е определена на основание чл.185, ал.2, вр. ал.1 от ЗДДС имуществена санкция в размер на 3000 лева, а въззивният съд е приел, че на основание чл.185, ал.2, изр.2, вр. ал.1 от ЗДДС имуществената санкция следва да бъде в размер на 1000 лева, то на основание чл.63, ал.7, т.1 и т.4 от ЗАНН е изменил обжалваното Наказателно постановление в частта относно правното основание и размера на наложеното административно наказание.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Правилен е изводът на СРС, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в НП е налице описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено.

Въззивният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Нормата на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. съдържа правило, съгласно което извън случаите на продажби, всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми.

По отношение на възражението, че липсват доказателства, че разликата е формирана от приходи, които не са резултат от извършени продажни каквото е изискването на чл. 33 от Наредбата, следва да се отбележи, че дори и в хипотеза установената разликата да се дължи на начална сума/или приход от други действия, то това обстоятелство не рефлектира по никакъв начин на съставомерността на извършеното нарушение по чл. 33, ал.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, доколкото независимо от произхода на паричните средства, когато не се касае за продажби, дружеството е длъжно да отрази въвеждането им в касата на фискалното устройство чрез наличната функция „служебно въведени“ суми.

Настоящата инстанция изцяло споделя извода на СРС, че са налице основанията за налагане на имуществената санкция на дружеството по чл.185, ал.2,

изр.2, вр. ал.1 от ЗДДС, която от своя страна съответства на вменената за нарушена правна норма на чл.33, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. на МФ, чийто фактически състав не включва реализиране и неотрязяване на приходи. Решаващият състав е изложил подробни и пълни мотиви, които се споделят изцяло от касационната инстанция и не следва да бъдат преповтаряни.

Разпоредбата на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС гласи, че на лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 200 до 1000 лв., или имуществена санкция- за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 1000 до 4000 лв. Според ал. 2, изр. 2 на същата разпоредба, когато нарушението не води до неотрязяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1.

Правилно СРС е приел, че санкцията следва да бъде наложена в минимално предвидения в разпоредбата на чл. 185, ал. 2, изр. 2 от ЗДДС размер от 1000 лева, тъй като не са събрани безспорни доказателства, нарушението да е свързано с неотрязяване на приходи. Поради това, правилно с решението си районният съд, като е изменил правното основание за налагане на санкцията е изменил и размера на наложената „имуществената санкция“.

Споделят се изводите на решаващия съд и относно факта, че не следва да намира приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Извършеното нарушение не попада в хипотезата на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, когато с оглед липсата или незначителност на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, нарушението представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК настоящата инстанция намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски. На ответника, който е представляван от юрисконсулт, се дължат разноски в производството на основание чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 5750/11.12.2023 г., постановено по НАХД № 5250/2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав.

ОСЪЖДА „Мар Кал 20018“ ЕООД, представлявано от К. В. Т. – управител, да заплати на Национална агенция по приходите сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

